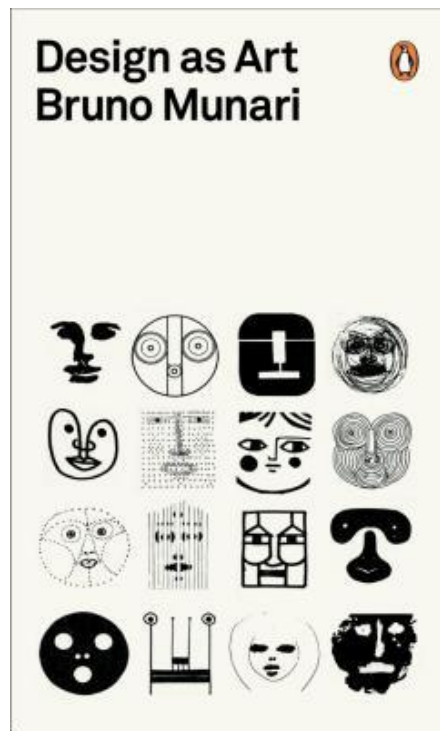

Design as Art

Bruno Munari , Patrick Creagh (Translator)

Download now

Read Online ➔

Design as Art

Bruno Munari , Patrick Creagh (Translator)

Design as Art Bruno Munari , Patrick Creagh (Translator)

One of the last surviving members of the futurist generation, Bruno Munari's *Design as Art* is an illustrated journey into the artistic possibilities of modern design translated by Patrick Creagh published as part of the 'Penguin on Design' series in Penguin Modern Classics.

'The designer of today re-establishes the long-lost contact between art and the public, between living people and art as a living thing'

Bruno Munari was among the most inspirational designers of all time, described by Picasso as 'the new Leonardo'. Munari insisted that design be beautiful, functional and accessible, and this enlightening and highly entertaining book sets out his ideas about visual, graphic and industrial design and the role it plays in the objects we use everyday. Lamps, road signs, typography, posters, children's books, advertising, cars and chairs - these are just some of the subjects to which he turns his illuminating gaze.

How do we see the world around us? The Penguin on Design series includes the works of creative thinkers whose writings on art, design and the media have changed our vision forever.

Bruno Munari (1907-1998), born in Milan, was the *enfant terrible* of Italian art and design for most of the twentieth century, contributing to many fields of both visual (paint, sculpture, film, industrial design, graphics) and non-visual arts (literature, poetry). He was twice awarded the Compasso d'Oro design prize for excellence in his field.

If you enjoyed *Design as Art*, you might like John Berger's *Ways of Seeing*, also available in Penguin Modern Classics.

'One of the most influential designers of the twentieth century ... Munari has encouraged people to go beyond formal conventions and stereotypes by showing them how to widen their perceptual awareness'
International Herald Tribune

Design as Art Details

Date : Published September 25th 2008 by Penguin Classics (first published 1971)

ISBN : 9780141035819

Author : Bruno Munari , Patrick Creagh (Translator)

Format : Paperback 224 pages

Genre : Design, Art, Nonfiction, Art Design

 [Download Design as Art ...pdf](#)

 [Read Online Design as Art ...pdf](#)

Download and Read Free Online Design as Art Bruno Munari , Patrick Creagh (Translator)

From Reader Review Design as Art for online ebook

Farzin says

???????????????? ?? ???? ??????? ? ???????????.

[illegible]

Brynn says

Maxim Gorky: "An artist is a man who digests his own subjective impressions and knows how to find a general objective meaning in them, and how to express them in a convincing form."

"[Design] is planning: the planning as objectively as possible of everything that goes to make up the surroundings and atmosphere in which men live today." (35)

"A poem only communicates if read slowly: only then does it have time to create a state of mind in which the images can form and be transformed." (68)

"Any knowledge of the world we live in is useful, and enables us to understand things that previously we did not know existed." (82)

Tao Te-ching: "Concern yourself with things before they come into existence." (160)

"Naturally, this puts an end to the already tarnished image of the work of art as a rare and even unique thing, independent of what it expresses." (167)

Paul Valery: "The greatest freedom comes from the greatest strictness." (172)

Goethe: "To understand means to be capable of doing." (185)

"According to an ancient Chinese saying, infinity is a square without corners." (195)

"If the idea is there, the brush can spare itself the work. (Ancient rule of Chinese painting." (200)

Katya says

Design As Art is a series of short essays filled with social commentary and criticism related to art and design. I think Munari does a great job challenging the reader to think about ways to improve design (making it more accessible), however at times I got lost by his subjective ramblings.

It's important to remember that this is sort of a catalog of Munari's thoughts. If you're looking for a book to learn about design, there may be better reads.

The quality of insight varies from chapter to chapter. Personally, I learned the most from his writings about the traditional Japanese houses and I like the way he contrasts the Japanese way of life (where virtually every part of their house is well designed and serves a purpose) to the life of Italians (who indulge in superfluous luxury).

Harlen says

The first book I've read that clearly articulates what a designer is and what their duty is to society. Over all the book was interesting. Lot's of disconnected ideas related to design and aesthetics.

Iorinbocol says

munari diceva: «il sogno dell'artista è quello di arrivare al museo, il sogno del designer è quello di arrivare al mercato rionale». e diceva pure: «l'uovo è una forma perfetta benché sia fatta col culo».

eccoci qui. con un libro in cui c'è tutto: il sublime e il prosaico, il colpo di genio dell'ispirazione e la ripetitività del metodo, il volo pindarico e la pratica. un testo fondamentale. da consultare, da leggere, da tenere lì perché di munari non ci si stanca (io non mi stanco) mai.

Riley says

Though he gets a little high on his horse at times, Munari's thoughts on art as a trade are very cool, and offer an interesting exploration on the relationship between skill and practical function. As a worker in a creative field, it's a refreshing perspective to think of skill as a service rather than, like, Art, which is worth thinking about, too, in the hierarchy of high and low art, or whatever.

Divya says

I liked it, I didn't love it, as much as I expected it to, so let me bullet point what I think you can expect from this book.

1. It's in essay format, a collection of essays, on design-related topics, ordered according to topics like visual design, industrial design, graphic design, etc etc. From what I understand, this book was written in the 70s, so many design principles hold relevance even today, some do not, so in that sense, some of it is slightly dated.
2. Each topic area covers a bunch of sub-topics. Some stuff I skipped or skimmed, some stuff I was genuinely interested in, I read all the way through.
3. The takeaways are truly your own as a creative person, so it's kind of a make-what-you-will of these essays, here is what Bruno Munari has to say about design stuff. Some takeaways that really ring true for you, depending on your field of creativity, you'll highlight or bookmark and reference for later.
4. Written in a simple conversational style.

5. What I appreciated about the essays, is that there are global references, about art and design in other countries, which is nice to have context about, as a creative person.

All and all, a good quick read, not too boring, some stuff I definitely highlighted/bookmarked and will go back to later.

Jeffrey says

Part social commentary in a world of design, part designerly musing, and part thoughtful criticism at a world filled with abused objects, Munari's new publication by Penguin is a welcoming oasis of short essays (many merely one page long concisely argued and written) to the tyranny of cognitive science and user research tomes dominating design thinking today (think Norman and IDEO combined).

Clearly, Munari was writing in and for another period. That was a period spearheaded by designers-thinkers from the ranks of Nelson, Eames, Maldonado, Rittel, Bill, Aicher and Dreyfuss. These designers offer the insight that acute observation combined with thoughtful reflection of the material world is one of the most powerful forte of a designer.

In this book, I like the Munari's insight of 'wearing' best. He asks us to look at how objects become worn in their everyday use. Should we design objects on the sole merit of personal aesthetics and upon the Platonic plane of Ideal Geometry? Or should we design objects according to a limited sampling of user-needs study? Or as Munari suggests, should we design objects according to how it has been worn across time?

Munari did not answer his question (neither would I!). But it is this pensive quality of his work that merit his presence in the mind of every design thinker--a mind that seeks to ponder the thoughts on design across time.

Ola Loobeensky says

A piece of wonderful fancy, elegant prose mixed with deep humanism and all that written by well-educated, admirable man with an ironic spark in his eye.

O przewadze bambusu nad marmurem

I zatrzaśy si? ziemia, wody i niebios a i zagrzmiały burze i pojawiła si? anglojęzyczna księgarnia, która nie zabija cenami, a Pan wiedzia?, że to było dobre. W związku z tym przyszedł czas na zrecenzowanie arcydzieła teorii sztuki projektowania - Design as Art, za którego zaistnienie si? odpowiedzialny jest włoski artysta, Bruno Munari, prawdziwa gwiazda swojej dziedziny. Niestety, wbrew temu, co kojarzy si? z gwiazdorstwem, nie wiem nic o jego życiu, dzieciach i życiu osobistym, a jeszcze mniej o jego jamniku (którego by? może nie posiada?), nie będziemy si? więc tym zajmować.

Design as Art to czterdzieści dwa artykuły, pogrupowane w pięciu rozdziałach, a także dwie przemowy. Jedna z nich to wstęp do wydania angielskiego, niezmiernie nudny, druga, ta ogólna, jest o wiele ciekawsza. Oprócz tego w sprawie znaleźć można tytułowy tekst Design as Art oraz appendiks The Machines of my Childhood. Pozwól sobie na podawanie tytułów i fragmentów w ich oryginalnym brzmieniu i bez tłumaczenia, ponieważ, jak się zdaje, są one z was nie będzie miały z nimi najmniejszego problemu. Jeżeli zaś angielski, lingua franca naszych czasów, zejdzie kiedyś, wzorem łaciny, do akademickiego podziemia, z pewnościami znajdą się tacy redaktorzy, którzy gorliwie opatrzą tekst stosownymi przypisami i sprzedadzą go z zyskiem znacznie wyższym, niż gdyby owych przypisów zabrakło*. Nie traćmy więc nadziei.

Zanim przejdziemy do omawiania zawartości Design as Art, kilka słów o tym, jak to wszystko wygląda. Nie istnieje, niestety, sąsiedztwo tego dzieła na język polski i tylko brak znajomości włoskiego powstrzymuje mnie przed wykonaniem jego pierwszej wersji. Póki co, wystarczy mi musi (i nie tylko mnie) angielskie tłumaczenie, którym w 1971 roku zajęł się Patrick Creagh na zlecenie wydawnictwa Penguin Books. Książka pierwotnie została wydana w ramach serii Pelican Books, której misją było przede wszystkim edukowanie czytelnika. Egzemplarz, który mi służy (i, miejmy nadzieję, będzie służył jeszcze długo), to szósta już edycja książki, włączona do serii Penguin Modern Classics. Za typograficzną stronę wydania odpowiedzialny jest, jak informuje mnie stopka, Germano Facetti, Włoch, pracujący dla Penguin Books w latach 1962-1971. Sposób, w jaki wydano Design... świadczy o niezwykłym poczuciu smaku jego projektanta. Okładka jest białoczarą i ascetyczną w formie, ozdobiona jedynie rysunkami Munariego, które pojawiają się ponownie, lecz w większej ilości, przy okazji tekstu Character Building; w środku próbuje szukać jakichkolwiek zbędnych elementów, krój pisma jest przyjemny i dobrze czytelny, a lekko brązowy papier nie powoduje męczących oczu kontrastów (należałoby pokazać tę książkę katedrze wydawcy, decydującemu się na drukowanie podręczników akademickich na obrzydliwie lśniącym, kredowym papierze). Teksty Munariego ilustrowane są dodatkowo wykonanymi przez niego rysunkami, mniej lub bardziej schematycznymi, w zależności od potrzeb. Całość tworzy jedno z najlepszych i najpiękniejszych wydań, z jakimi kiedykolwiek się zetknęłam. Edycja Perfekcyjnie Prosta.

Design as Art

Každy artykuł z książki Munariego jest niewielkich rozmiarów esejem, roztrząsającym pewien aspekt z dziedziny projektowania – najczęściej dotyczy psychologii patrzenia, a poza tym ogólnej filozofii tzw. 'dizajnu'. Słowo to, o ile mi wiadomo, nie występuje jeszcze w słowniku, z drugiej jednak strony wydawnictwo Karakter opatruje swoją pozycję. Widzieć / Wiedzieć – o której była już mowa – podtytułem: Wybór najważniejszych tekstów o designie. I jak tu być mądrym?

Powróćmy jednak do książki, która jest głównym przedmiotem tej recenzji. Munari wyusza w artykułach swoje poglądy na sposób, w jaki powinno się podchodzić do projektowania. Jego Rzecz Idealna w niczym nie przypomina fikuśnych gadanin za grube pieniądze, dostępnych wyłącznie dla biznesmenów i snobów, które mogą ustawić w swoim dopieszczonym, wystylizowanym salonie pomiędzy wysokojakociowym reprintem plakatu Picassa, a sprowadzanymi z Japonii, audiofilskimi wydaniem albumów jazzowych. Wręcz przeciwnie! Projekt powinien być prosty, łatwy w obsłudze, wykonany z naturalnych materiałów, niedrogi, ogólnodostępny, a przy tym – i przez to – piękny. Zresztą, nie tylko wzornictwo Munariego jest różne od tego, do czego jesteśmy przyzwyczajeni; także zadania wyznaczone projektantom są nieco inne:

„The designer of today re-establishes the long lost contact between art and the public, between living people and art as a living thing”.

Graj? tr?by, dr?? góry, arty?ci-projektanci, otoczeni ?wietlistym halo zni?aj? si? do poziomu profanów, przekazuj?c im swój ?wi?ty ogie?! Munari by? obdarzony naprawd? niezwyk?ym poczuciem humoru. Design as Art zosta? napisany w 1966 roku. Dwadzie?cia trzy lata wcze?niej, w roku 1943 Ingvar Kamprad stworzy? w szwedzkiej Smalandii pierwszy sklep sieci Ikea. Sze??dziesi?t osiem lat od jego za?o?enia i prawie pi??dziesi?t od pierwszego wydania Design as Art nie ma w?a?ciwie ?adnej innej firmy, która cho?by minimalnie zbli?y?a si? do ideałów, o których pisa?. Jakby tego by?o ma?o, coraz cz??ciej s?ysz? g?osy deprecjonuj?ce to, co uda?o si? osi?gn?? Szwedom. Rzecz jasna rozumiem, ?e to, co dost?pne dla mas, nie ma prawa by? dobre, a najlepszym wyk?adnikiem dobrego smaku s? zera na metce z cen?, s?dz? jednak, ?e snobizm nie musi czu? si? zagro?ony. Poza nielicznymi wyj?tkami nabywca nadal ma zasadniczo dwie drogi – ekskluzywna i bjo?sko droga prostota albo tania obfito?? kiczu. Nawiasem mówi?c, trudno mi znale?? jak?kolwiek inn? ksi??k? teoretyczn?, której autor tak wdzi?cznie i ironicznie rozprawia?by si? z wizualnym filisterstwem i snobizmem. Bez odpowiedzi i komentarza zostawi? za to pytanie, dlaczego lampa zaprojektowana przez Munariego z nylonu i stalowych obr?czy w najta?szej wersji kosztuje ponad pi??set dolarów. Z powodu mojej nieukrywanej sympatii dla autora Design as Art pozwol? sobie zrzuci? odpowiedzialno?? za t? sytuacj? na firm?, która zajmuje si? ich produkcj?.

How One Lives in a Traditional Japanese House

Pami?tam, z jakim zachwytem patrzy?am jako nastolatka na nowo powstaj?ce budynki, przypominaj?ce grube, l?ni?ce chrab?szcze, pe?ne szk?a i czarnego marmuru. Kilka lat wcze?niej w miejscu (nadal zreszt? obowi?zuj?cej) industrialnej estetyki mo?na by?o ogl?da? czerwone dachówki oraz kolorowe elewacje, które wprost doskonale komponowa?y si? z moimi nowymi, t?czowymi lakierkami i tak tragicznie nie pasowa?y do niczego poza nimi. Munari za?ama?by nad nimi r?ce. Nad budynkami, nie lakierkami, oczywi?cie. Idea?em architektonicznym jest dla niego tradycyjne japo?skie budownictwo, któremu po?wi?ca osobny tekst. Tekst, jak na tekst przysta?o, ma tytu?: How One Lives in a Traditional Japanese House.

A co jest w ?rodku? Wewn?trz artyku?u znajduje si? dom, zbudowany z papieru i bambusa, w domu – tylko to, co niezb?dne. ?ciany s? lekkie, mo?na je wi?c bez problemu przestawia?, a je?eli jaki? wyj?tkowo nieuwa?ny przybysz pobrudzi lub uszkodzi tego typu „mur”, da si? go z ?atwo?ci? i za niewielkie pieni?dze wymieni?. Mur, nie odwiedza?cego; pami?tajmy, ?e jeste?my w Japonii, w?ród niezwykle taktownych ludzi, którym z pewno?ci? nie przys?oby do g?owy by wymieni? go?cia, nawet najbardziej nieznomego, na inny egzemplarz.

Kolorystyka tradycyjnego japo?skiego budownictwa jedynie na pierwszy rzut oka mo?e wydawa? si? monotonna. Po bli?szym przyjrzeniu si? okazuje si?, ?e jej spektrum jest bogate – obejmuje ró?ne odcienie zieleni, br?zów i ?óci. Autor zauwa?a, ?e naturalne materia?y, które nie zostaj? w ?aden sposób zabarwione, starzej? si? lepiej, podczas gdy te, których kolor zmieniono, pr?dko brzydn?. Pigmenty bledn? i utleniaj? si?, a drewno ma sk?onno?? do p?kania:

„A natural material ages well. Painted material loses its paint, cannot breathe, rots. It has become bogus”.

Japo?ski dom ma jednak jedn?, straszliw? wad? – jest delikatny jak wa?ka, wymaga wi?c stosownego zachowywania si?. Pod?oga, sk?adaj?ca si? z mat tatami, nie pozwala na rzucanie na ni? niedopa?ków papierosów, nie da si? trzaska? drzwiami, uderzenie w ?cian? pozostawi w niej dziur?, a ka?dy brud, czy b?oto s? od razu widoczne. Munari nie omieszka? podkre?li?, jak bardzo jeste?my szcz??liwi w porównaniu do Japo?czyków, ?yj?cych w swoich kruchych mieszkaniach. Mo?emy swobodnie kultywowa? brak elementarnej og?ady, a nowe generacje tekstyliów, skonstruowanych tak, by nie by?o wida? na nich brudu,

rado?nie nas w tym wspomog?.

Orange, Peas and Rose

Trzecim artyku?em, który chcia?abym poleci? waszej uwadze, jest Orange, Peas and Rose z rozdzia?u Industrial Design. Tekst ten to rzecz wyj?tkowa, nawet wzi?wszy pod uwag? to, w jak doborowym s?siedztwie zosta? umieszczony. Pomys?, by potraktowa? form?, w której zosta?y zamkni?te ?wiatki pomara?czy, kuleczki groszku i pr?ciki ró?y, jako rodzaj opakowania, to niezwykle ciekawa koncepcja, tym bardziej, ?e do ich opisu u?yto stosownego j?zyka. Jak wygl?da efekt tej roszady? Skórka pomara?czy jest bardziej mi?sista, ni? kiedykolwiek, groszek sprawia problemy nieprzewidywalno?ci? zawarto?ci opakowania, a ró?a to pozbawiony funkcji przerost formy nad tre?ci?. Prosz? zreszt? pos?ucha?:

„Any rational concept of the function of Industrial Design must begin by rejecting the all too common production of objects that are absolutely useless to man. (...) One such object is the rose. The object is very widely produced, and this production often becomes really chaotic in circumstances when the economics of production have been given no serious study at all. The object is formally coherent and pleasantly coloured. It comes in a wide variety of colours, all of them warm. The distribution channels for the sap are well worked out and arranged with great precision; indeed, with excessive precision in the case of those parts which are hidden from view. The petals are elegantly curved, reminding one of a Pininfarina sports car design”.

Luxurioursly Appointed Gentlemen's Apartaments

Esej o pomara?czy, groszku i ró?y nie by? ostatnim, który uzna?am za warty przybli?enia. Pozosta? nam jeszcze jeden, szczególnie zabawny oraz ironiczny. To Luxioursly Appointed Gentlemen's Apartaments. Napisany przed laty, nie straci? nic ze swojej aktualno?ci, nie jest to jednak powód do rado?ci, a raczej do rozpaczy.

Tekst rozpoczyna si? krótkim wprowadzeniem, które wyja?nia współ?czesne, zarówno wielu z nas, jak i autorowi, rozumienie luksusu. Bynajmniej nie wi??e si? on z wygod?; nikt nie wydaje tysi?cy na taki bana? jak wygoda. Luksus ma mie? jedn?, zasadnicz? cech?: musi by? wystawny i, co zazwyczaj za tym idzie, skrajnie niepraktyczny. Munari przytacza znakomity przykad: z?oty telefon, który wr?czono Papie?owi. Trudno o wi?ksz? i bardziej pompatyczn? bzdur?.

Dalej jest jeszcze gorzej. „Luksusowe urz?dzenie mieszkania” ka?dego „gentlemana” opiera si? na karko?omnym pi?trzeniu kosztownych idiotyzmów, nie maj?cych ?adnego uzasadnienia funkcjonalnego. Wymagaj?ce d?ugotrwa?ego polerowania marmury, u?o?one na pod?odze, zw?aszcza te, znajduj?ce si? przy drzwiach wej?ciowych, z powodów u?ytkowych b?d? musia?y by? zas?oni?te czerwonym, eleganckim dywanem. Dywan – bia?ym materia?em. B i a ? y materia?, tak ?atwo si? brudz?cy – foli?. Wyliczenia kolejnych elementów przypominaj? jako ?ywo te, które pojawiaj? si? u Flauberta przy okazji opisu lektur Emmy Bovary. Pi?kn? point?, nie tylko tego konkretnego artyku?u, ale ca?ej ksi??ki, pozostawi? projektantowi:

„So we enter the house and tread at once on the plastic, but warm in the knowledge that under it is white material and under that the red carpet and under that the marble. And we know, of course, that the marble is

very highly polished”.

*Ha-ha-ha.

Satyajeet says

A quote

‘Copying nature’ is one thing and understanding nature is another. Copying nature can be simply a form of manual dexterity that does not help us to understand, for it shows us things just as we are accustomed to seeing them. But studying the structures of nature, observing the evolution of forms, can give everyone a better understanding of the world we live in.

It's a gem!

Irene says

Really, really enjoyable book of essays on art and design. Some chapters were less interesting than others, as it usually happens, but I found it a book full of curiosity, appreciation and enlightenment.

sevdah says

This has been my Italian year reading wise. After Elena Ferrante, Umberto Eco, Roberto Calasso, Felice Benuzzi, I'm adding Bruno Munari to my list of the best experiences of 2016. For me, Design as Art might be the definitive book on design, because it's precise, smart, and humorous, and because I've never before read anyone talk about design with such combination of joy and gentle scolding that at times I needed to close the book and laugh to myself. His idea that children are like cats (sit quietly and wait for them to notice you instead of pulling silly faces which will simply make them think you're silly), his descriptions of peas, rose or orange as design objects ("contains a small seed [...], a small free gift offered by the firm to the client in case the latter wishes to start a production of these objects on his own account"), his meditations on when design needs to step back and when it needs to step up, his maddening account on the various types of chairs or knives ("and is there anyone who doesn't know about the knife for making slits in chestnuts?"), his attempt at a poem made entirely out of graphic symbols... What a great read this one is.

Mind the Book says

Så tacksam att få ta del av Munaris humoristiska, erfarenhetsbaserade tankar om design. Fann den via en 'staff pick' i museishoppen på National Portrait Gallery.

Natty Peterkin says

About half of this book is excellent and insightful design theory, which I found compelling and inspiring as a designer myself. However, the rest of the material somewhat detracts from the excellence of these parts with tangential stories about the author's own projects (references to his own work aren't a bad thing as such, they are just too frequent and sometimes too lengthy) and a couple of tedious chapters that spend several pages dramatically emphasising a single point.

Will Schumer says

I haven't done a proper book review in the past few months, but since Scupp seems to be keeping up, I suppose I'm OBLIGATED to.

Anywho, I had originally read Design as Art a while back because it was recommended to me by someone at the Bauhaus-Archiv in Berlin, and about a year or two later by a Danish guy at a clothing store in NYC when we were talking Naoto Fukasawa. I had no idea what to expect upon going in.

What I found was one of the most brilliant explanations of the merit of industrial, graphic, and architectural design I have come across yet. Munari's very mid-century Italian humour pairs well with his immense knowledge of the tradition of commercial design as an art form. In many ways, Design as Art helped me learn to engage with everyday objects as not just objects of utility, but expressions of culture and aesthetic value.

Either way, Munari basically said everything Dieter Rams wanted to say about design in a much more round-about way, so kudos to him for that.
